

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Cpr/2/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811210807
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2017:7811210807.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou v právnej veci žalobcu Z. Č. J.. XX.XX. XXXX, G. I. H. XXX, L.. Z.. Z. E., M., V. X , V., K. Ž. : Ž. N. V. G., N. N. H. X, G., F.: XXXXXXXX, o náhradu mzdy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za obdobie od 01.05. 2009 do 28.11. 2011 vo výške 15.898,42 Eur s 8,0 % p.a. úrokmi z omeškania z náhrady mzdy 481,15 Eur (5/2009) od 01.06. 2009 do zaplattenia, z náhrady mzdy 481,15 Eur (6/2009) od 01.07. 2009 do zaplattenia, z náhrady mzdy 490,48 Eur (7/2009) od 01.08. 2009 do zaplattenia, z náhrady mzdy 490,48 Eur (8/2009) od 01.09. 2009 do zaplattenia, z náhrady mzdy 490,48 Eur (9/2009) od 01.10. 2009 do zaplattenia z náhrady mzdy 500,- Eur (10/2009) od 01.11. 2009 do zaplattenia, z náhrady mzdy 500,- Eur (11/2009) od 01.12. 2009 do zaplattenia, z náhrady mzdy 500,- Eur (12/2009) od 01.01. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 509,70 Eur (1/2010) od 01.02. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 509,70 Eur (2/2010) od 01.03. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 519,59 Eur (4/2010) od 01.05. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 519,59 Eur (5/2010) od 01.06. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 519,59 Eur (6/2010) od 01.07. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 529,67 Eur (7/2010) od 01.08. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 529,67 Eur (8/2010) od 01.09. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 529,67 Eur (9/2010) od 01.10. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 539,94 Eur (10/2010) od 01.11. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 539,94 Eur (11/2010) od 01.12. 2010 do zaplattenia, z náhrady mzdy 539,94 Eur (12/2010) od 01.01. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 550,41 Eur (1/2011) od 01.02. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 550,41 Eur (2/2011) od 01.03. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 550,41 Eur (3/2011) od 01.03. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 561,08 Eur (4/2011) od 01.05. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 561,08 Eur (5/2011) od 01.06. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 561,08 Eur (6/2011) od 01.07. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 571,96 Eur (7/2011) od 01.08. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 571,96 Eur (8/2011) od 01.09. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 571,96 Eur (9/2011) od 01.09. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 583,10 Eur (10/2011) od 01.11. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 544,23 Eur (11/2010) od 01.12. 2011 do zaplattenia.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za obdobie od 29.11. 2011 do 19.01. 2012 včítane vo výške 980,76 Eur s 8,0 % p.a. úrokmi z omeškania z náhrady mzdy 38,87 Eur od 29.11. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 583,10 Eur od 01.12. 2011 do zaplattenia, z náhrady mzdy 358,79 Eur od 01.01. 2012 do zaplattenia.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,0 % p.a. z náhrady mzdy 4.678,48 Eur prisúdenej žalobcovi rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp.zn. 4Cpr/2/2011 zo dňa 14.05. 2013, ktorý čo do zaplattenia čiastky 4.678,48 Eur nadobudol právoplatnosť 03.07. 2013, za obdobie od 01.04. 2009 (za 3/2009) do 30.04. 2009 zo sumy 3.787,34 Eur t.j. 25,25 Eur , za obdobie od 01.05. 2009 (za 4/2009) do 31.05. 2009 zo sumy 4.232,90 Eur, t.j. 28,22 Eur, za obdobie od 01.06. 2009 do 27.07. 2013 zo sumy 4.678,48 Eur t.j. 1.556,59 Eur.

IV. Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca v konaní žiadal , aby konajúci súd zaviazal žalovaného k zaplateniu náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1, § 142 ods. 3 Zákonníka práce od 01. 05. 2005 do 20. 01. 2012, t. j. 44 mesiacov a 19 dní, čo pri jeho priemernom mesačnom zárobku 472,98 Eur predstavuje 21 101,- Eur. Za obdobie od 28. 11. 2011, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok KS v Košiciach sp. zn. 11Co/188/2011 zo dňa 05. 10. 2011 do 20. 01. 2012 keby došlo k platnému skončeniu pracovného pomer účastníkmi konania, prislúcha mu náhrada mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, lebo žalovaný napriek právoplatnému súdnemu rozhodnutiu neumožnil mu pokračovať v práci.

2. Súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 4.678,348 Eur v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol rozsudkom súdu 1. inštancie č.k. 4Cpr/2/2011 - 174 zo dňa 14.05. 2013.

3. Proti tomuto rozsudku v zamietavej časti podal odvolanie žalobca.

4. Krajský súd Košice uznesením č.k. 11CoPr/3/2014 - 258 zo dňa 31.02. 2016 zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a uznesenie 4Cpr/2/2011 - 239 z 25.02. 2014 v napadnutej časti, pokiaľ ním bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.786,54 Eur, a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

5. V odôvodnení tohto uznesenia odvolací súd uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, spočíva iba v konštatovaní záveru, že žalobcovi náhrada mzdy za čas prevyšujúci 12 mesiacov nepatrí pre rozpor s dobrými mravmi, lebo súhrn príjmov žalobcu za posudzované obdobie prevyšuje jeho príjem z pracovného pomeru, a nárok na náhradu mzdy za obdobie od 28.11. 2011 do 20.01. 2012 je nedôvodný, lebo žalovaný vyzval žalobcu k nástupu do práce listom zo dňa 29.12. 2011 a nepreukázalo sa, že napriek právoplatnému rozhodnutiu súdu neumožnil žalobcovi pokračovať v práci. Takéto odôvodnenie nezodpovedá požiadavkám na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. a uvedených zásad. Odôvodnenie rozsudku v napadnutom výroku, ktorým súd zamietol žalobu o náhradu mzdy v prevyšujúcej časti a o zaplatenie úrokov z omeškania, je nedostatočné tak po skutkovej ako i právnej stránke, keďže v odôvodnení rozsudku (jeho zamietavej časti) súd neuviedol , na základe akých skutkových zistení dospel k skutkovým a právnym záverom, aký majú skutkové zistenia význam z hľadiska hmotného práva, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, neuviedol analýzu z hľadiska hmotného práva, akými úvahami a riadil pri hodnotení dôkazov, neuviedol analýzu ustanovení § 79 ods. 1 a 2, § 142 ods. 3 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12. 2008 (tieto zák. ustanovenia v odôvodnení rozsudku iba citoval), ani závery a o právach a povinnostiach účastníkov, ktoré vyvodil z podradenia zisteného skutkového stavu pod uvedené právne normy, a preto nie je zrejmé, z akých konkrétnych (zákonných) dôvodov považoval žalobcom uplatnený nárok v prevyšujúcej časti, t.j. o zaplatenie náhrady mzdy za obdobie 01.05. 2009 do 20.01. 2012, resp. 19.01. 2012 za nedôvodný, preto je rozsudok nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, čo súčasne znamená odňatie možnosti účastníkom konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súčasťou ktorého je právo účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ďalej uviedol, že pre ďalší postup súdu prvého stupňa v konaní odvolací súd odkazuje na rozsiahlu a už dlhodobo ustálenú judikatúru súdov k otázkam náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, nároku na náhradu mzdy v prípade neprideľovania práce zamestnancovi jeho zamestnávateľom podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, zisťovania priemerného zárobku na pracovnoprávne účely ako aj omeškania na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (k omeškaniu zamestnávateľa tu dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť, a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru - k uvedenému pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 246/2010, a 1Cdo 116/2008 zo 17.12. 2009), ktorú bude súd povinný okrem relevantných právnych noriem v ďalšom konaní aplikovať, prihliadajúc a zhodnotiac v novom rozhodnutí všetky skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a majú pre rozhodnutie podstatný význam. Odvolací súd považuje za plne opodstatnené

námietky žalobcu uvedené v odvolaní, a odkazuje taktiež na dôvody podaného odvolania, v ktorom žalobca o.i. opodstatnene namieta, že nie je v súlade s relevantnou zákonnou právnou úpravou a zásadami ustálenými v súdnej praxi : - nepriznanie zamestnancovi náhrady mzdy, resp. jej krátenie za obdobie 12 mesiacov v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa (podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12. 2008), lebo túto náhradu súd nemôže znížiť ani nepriznať (táto náhrada nemá totiž charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi za neplatne skončený pracovný pomer); - postup súdu vo vzťahu k žalobcovi, ktorým dospel nepriznaniu náhrady mzdy za dobu presahujúcu 12 mesiacov, a - nepriznanie nároku na náhradu mzdy pri splnení zákonných predpokladov do času, kedy zamestnávateľ umožní zamestnancovi pokračovať v práci, alebo do času platného skončenia pracovného pomeru. Zmyslom ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce nie je zaručiť zamestnancovi priemerný zárobok, aký dosahoval pred neplatným rozviazaním pracovného pomeru, ale v prípade sporu na žiadosť zamestnávateľa (primerane) znížiť, príp. vôbec nepriznať náhradu mzdy za dobu presahujúcu 12 mesiacov zamestnancovi, ak sa zapojil (alebo mohol zapojiť a bez vážnych dôvodov sa nezapojil) do práce u iného zamestnávateľa za podmienok zásadne rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy. V posudzovanom prípade neobstojí záver súdu, že žalobca po právoplatnom rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa do práce neprihlásil, ktorý nemá oporu v zákone ani vo vykonanom dokazovaní, z ktorého vyplynulo, že žalovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku 6C 76/2008 - 19, t.j. dňa 28.11. 2011 nevyzval žalobcu k nástupu do zamestnania na pôvodné pracovné miesto, ale listom zo dňa 29.12. 2011 (č.l. 91) ho vyzval „ohľadom dojednaní ďalších náležitostí ohľadom nástupu do práce a absolvovania mimoriadnej lekárskej prehliadky pre funkciu traťový robotník“, a následne žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho pracovné miesto bolo zrušené a stal sa nadbytočným, a z toho dôvodu mu navrhol skončenie pracovného pomeru dohodou v zmysle § 60 Zákonníka práce v spojitosti s § 63 ods. 1 písm. a/ a b/ Zákonníka práce a vyplatením odstupného podľa § 76 ZP a v súlade s platnou Kolektívnou zmluvou ŽSR, s ktorým návrhom žalobca súhlasil (záznam z pohovoru z 20.01. 2012 na č.l. 90). Nie je preto zrejmé, na základe akých skutkových zistení súd dospel k záveru, že žalobcovi nepatrí náhrada mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP za požadované obdobie od 28.11. 2011 do 19.01. 2012, ani z akých dôkazov tento záver, a záver o nedôvodnosti žaloby v prevyšujúcej časti, súd vyvodil.

6. Po zrušení veci odvolacím súdom žalobca žiadal rozhodnúť tak, že žalovaný je povinný vyplatiť žalobcovi náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce za obdobie od 01.05. 2009 do 28.11. 2011 v sume 15.898,42 Eur s 8,0 % p.a. úrokmi z omeškania z náhrady mzdy 481,15 Eur (5/2009) od 01.06. 2009 do zaplataenia, z náhrady mzdy 481,15 Eur (6/2009) od 01.07. 2009 do zaplataenia, z náhrady mzdy 490,48 Eur (7/2009) od 01.08. 2009 do zaplataenia, z náhrady mzdy 490,48 Eur (8/2009) od 01.09. 2009 do zaplataenia, z náhrady mzdy 490,48 Eur (9/2009) od 01.10. 2009 do zaplataenia z náhrady mzdy 500,- Eur (10/2009) od 01.11. 2009 do zaplataenia, z náhrady mzdy 500,- Eur (11/2009) od 01.12. 2009 do zaplataenia, z náhrady mzdy 500,- Eur (12/2009) od 01.01. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 509,70 Eur (1/2010) od 01.02. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 509,70 Eur (2/2010) od 01.03. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 519,59 Eur (4/2010) od 01.05. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 519,59 Eur (5/2010) od 01.06. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 519,59 Eur (6/2010) od 01.07. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 529,67 Eur (7/2010) od 01.08. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 529,67 Eur (8/2010) od 01.09. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 529,67 Eur (9/2010) od 01.10. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 539,94 Eur (10/2010) od 01.11. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 539,94 Eur (11/2010) od 01.12. 2010 do zaplataenia, z náhrady mzdy 539,94 Eur (12/2010) od 01.01. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 550,41 Eur (1/2011) od 01.02. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 550,41 Eur (2/2011) od 01.03. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 550,41 Eur (3/2011) od 01.03. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 561,08 Eur (4/2011) od 01.05. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 561,08 Eur (5/2011) od 01.06. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 561,08 Eur (6/2011) od 01.07. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 571,96 Eur (7/2011) od 01.08. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 571,96 Eur (8/2011) od 01.09. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 571,96 Eur (9/2011) od 01.09. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 583,10 Eur (10/2011) od 01.11. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 544,23 Eur (11/2010) od 01.12. 2011 do zaplataenia. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobie od 29.11. 2011 do 19.01. 2012 včítane v sume 980,76 Eur s 8,0 % p.a. úrokmi z omeškania z náhrady mzdy 38,87 Eur od 29.11. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 583,10 Eur od 01.12. 2011 do zaplataenia, z náhrady mzdy 358,79 Eur od 01.01. 2012 do zaplataenia. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,0

% p.a. z náhrady mzdy 4.678,48 Eur prisúdenej žalobcovi rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp.zn. 4Cpr/2/2011 zo dňa 14.05. 2013, ktorý čo do zaplatenia čiastky 4.678,48 Eur nadobudol právoplatnosť 03.07. 2013, za obdobie od 01.04. 2009 (za 3/2009) do 30.04. 2009 zo sumy 3.787,34 Eur t.j. 25,25 Eur , za obdobie od 01.05. 2009 (za 4/2009) do 31.05. 2009 zo sumy 4.232,90 Eur, t.j. 28,22 Eur, za obdobie od 01.06. 2009 do 27.07. 2013 zo sumy 4.678,48 Eur t.j. 1.556,59 Eur.

7. Ako dôvody svojho nároku uviedol, že odvolací súd podľa jeho názoru zrušujúcim uznesením zo dňa 31.03. 2016 mu dal v jeho argumentácii, pokiaľ ide o náhradu mzdy a o úroky z omeškania, za pravdu a určil ďalší postup pre prvostupňový súd, ktorý je rozhodnutím odvolacieho súdu viazaný. V súvislosti s výzvou konajúceho súdu zo dňa 21.06. 2016 poukázal okrem skutočností, obsiahnutých v súdnom spise a v tomto jeho podaní tiež na jeho odvolanie zo dňa 17.06. 2013 sp.zn. 4Cpr/2/2011 doplnené podaním zo dňa 28.06. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp.zn. 4Cpr/2/2011 zo dňa 14.05. 2013, ktoré obsahuje aj sumarizáciu jeho dôkazov v tejto veci a špecifikuje aktuálny rozsah jeho právnych nárokov na náhradu mzdy s prísl. V priebehu súdnych konaní o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy a prísl. od začatia súdneho konania na Okresnom súde Rožňava sp.zn. 6C/76/2008 04.06. 2008 doposiaľ bolo vykonané rozsiahle dokazovanie s množstvom písomných návrhov a pojednávaní a zastáva názor, že prvostupňový súd mal by si osvojiť obsah uznesenia odvolacieho Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Copr/3/2014 zo dňa 31.03. 2016, v ktorom je podľa jeho názoru explicitne obsiahnutý ďalší postup tohto konania. Za jeden z kľúčových problémov v tejto právnej veci, s ktorým by mal konajúci súd vysporiadať považuje dikciu § 79 ods. 2 Zákonníka práce a jeho aplikovanie pre tento právny prípad. Ako uviedol vo svojom podaní v tejto právnej veci zo dňa 16.08. 2012, ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení novely 348/2007 Z.z. účinné od 01.09. 2007 znelo : Ak celkový čas, za ktorý sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy , presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť , prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Tu opätovne pripomenul, že dikcia § 79 ods. 2 Zákonníka práce pokiaľ ide o pôvodné znenie Zákona č. 311/2001 Z.z. a noviel, schválených zákonodarcom pred účinnosťou Zákona č. 348/2007 z.z. od 01.09. 2007 sa bodkočiarkou „ súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tom čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil “, ktorú prvostupňový súd pri rozhodnutí z 14.05. 2013 aplikoval nebola obsiahnutá v Novele Zákonníka práce 348/2007 z.z., ktorá sa na jeho prípad vzťahuje aj v súčasnosti. teda nebola súčasťou nášho právneho poriadku. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa komentárov k Zákonníku práce, vychádzajúcich z dôvodovej správy k zákonníku práce a judikatúry, pri rozhodovaní o žiadosti zamestnávateľa podľa § 79 ods. 2 zákonníka práce, súd nie je viazaný rozsahom, v ktorom zamestnávateľ zníženie náhrady mzdy požaduje. Navrhol, aby konajúci súd vyhodnotil jeho dôkazy v tejto právnej veci v intenciách uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Copr/3/2014 zo dňa 31.03. 2016. Po vykonaní dokazovania zaviazal odporcu k náhrade mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce od 01.05. 2009 do 27.11. 2011 s vylúčením PN od 01.03. 2010 do 31.03. 2010 a podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce od 28.11. 2011 do 19.01. 2012 včítane v zmysle jeho podania zo dňa 17.06. 2013 doplneného podaním zo dňa 28.06. 2013. Naďalej zotrval na svojej žalobe, pokiaľ ide o 8,0 % p. a. úroky z omeškania z prisúdenej čiastky náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 ZP (včítane už prisúdených 4.678,48 Eur) a podľa § 142 ods. 3 ZP od 01.03. 2009 podľa jednotlivých ročných splátok náhrady mzdy až do zaplatenia ako aj k náhrade jeho trov konania a trov právneho zastupovania. Dôkazy preukazujúce jeho nárok na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1,2 ZP, § 142 ods. 3 ZP, úroky z omeškania :

- jeho písomná výzva odporcovi zo dňa 28.04. 2008, aby ho odporca ďalej zamestnával, lebo jeho výpoveď považuje za neplatnú, založená v spise,
- rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6C/76/2008 zo dňa 22.02. 2011 v znení opravného uznesenia sp.zn. 6C/76/2008 z 13.04. 2011, ktorým bolo určené, že výpoveď zo dňa 29.01. 2008, ktorú mu dal odporca je neplatná, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/188/2011 zo dňa 05.10. 2011,
- rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 4Cpr/2/2011 zo dňa 14.05. 2013 právoplatný v časti, ktorou mu bola priznaná náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 ZP od 01.05. 2008 do 30.04. 2009 po odpočítaní 1,5 mesiaca PN v roku 2008, t.j. 4.678,48 Eur,
- uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Copr/4/2014 z 31.03. 2016,
- jeho výplatné listiny založené v spise pre účely zistenia priemerného mesačného zárobku v súvislosti s náhradou mzdy podľa § 79 ods. 1,2 a § 142 ods. 3 ZP a jeho podanie zo dňa 15.01. 2013 poukazujúce

na skutočnosť, že jeho PMZ pre I. Q 2008 445,77 Eur a PMZ pre I.Q 2012 585,40 Eur stanovil samotný odporca. V prílohe jeho podania z 15.01. 2013 sú aj kolektívne zmluvy odporcu na roky 2008, 2009, 2010, 2011, 2012 v častiach odmeňovanie,

- Judikatúra, týkajúca sa predmetu veci, náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 ZP, náhrada mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP, úroky z omeškania pri náhrade mzdy, špecifikovaná v jeho odvolaní zo dňa 17.06. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp.zn. 4Cpr/2/2011 zo dňa 14.05. 2013 v znení doplnenia odvolania zo dňa 28.06. 2013,

- jeho podanie v tejto právnej veci zo dňa 23.05. 2012 doručené súdu 24.05. 2012, ktorým špecifikoval svoje nároky na náhradu mzdy a vyčíslil obdobie od jeho PMZ za I.Q 2008 445,57 Eur (súhlasí s výpočtom jeho PMZ zo strany odporcu). Jeho pravdepodobné PMZ v jednotlivých štvrtrokoch až do PMZ za I.Q 2012 585,40 Eur (korešponduje s výpočtom jeho PMZ zo strany odporcu).

- jeho podanie zo dňa 25.02. 2013 v tejto právnej veci, ktorá nadväzuje na jeho podanie z 23.05. 2012 a reaguje na podanie odporcu zo dňa 11.02. 2013.

- jeho podanie v tejto právnej veci zo dňa 31.07. 2012 v prílohe, dôkazné listiny z 28.04. 2008 a doručenky.

- jeho podanie zo dňa 25.07. 2013, ktorým zaujal svoje stanovisko k námietkam odporcu, týkajúcim sa problematiky informácie odporcu o jeho výzve k ďalšiemu zamestnávaniu (§ 79 ods. 1 ZP).

8. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Ako dôvody uviedol, že podľa právoplatného rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 4Cpr/2/2011 - 174 zo dňa 14.05. 2013 / v časti v ktorej rozsudok nadobudol právoplatnosť / bola žalobcovi zaplatená suma 4.678,48 Eur / hrubá mzda/ dňa 23.07. 2013, o čom predložil výpis z účtu zo dňa 23.07. 2013 a výplatnú pásku menovaného, kde je uvedená, aké boli vykonané povinné zrážky. Tiež podľa Uznesenia Okresného súdu Rožňava 4 Cpr/2/2011 - 239 zo dňa 25.02. 2014 boli právnomu zástupcovi zaplatené trovy konania vo výške 786,93 Eur / v časti, v ktorej uznesenie nadobudlo právoplatnosť /. Voči rozsudku sa žalobca odvolal a krajský súd tento zrušil vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vrátil prvostupňovému súdu s poukazom na odňatie možnosti konať pred súdom, nesprávne právne posúdenie, právo na odôvodnenie, nepreskúmateľnosť rozhodnutia ... Podľa jeho názoru prvostupňový súd vykonal dôkladné dokazovanie a jeho rozhodnutie považoval za správne. Sociálna poisťovňa listom zo dňa 20.03. 2012 oznámila, že žalobca je poberateľom invalidného dôchodku v sume 339,30 Eur od 04.07. 2008. Žalobca tvrdí, že jeho výzvou zamestnávateľovi z 28.04. 2008, aby ho naďalej zamestnával, lebo jeho výpoveď považoval za neplatnú a citovaným rozsudkom Krajského súdu Košice boli splnené podmienky pre vznik povinnosti žalovaného zaplatiť náhradu mzdy. S týmto tvrdením súhlasil. Ako uviedol na pojednávaní dňa 15.01. 2013, a viackrát počas konania. list zo dňa 28.04. 2008 nepovažuje za splnenie podmienky priznania náhrady mzdy. Žalobca nepreukázal hmotnoprávnu podmienku náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. List zo dňa 28.04. 2008 žalovaný nepovažuje za splnenie podmienky náhrady mzdy. Nie je to oznámenie žalobcu, že trvá na ďalšom zamestnávaní, ale je to iba žiadosť právneho zástupcu o doručenie originálu výpovede a bol robený dňa 28.04. 2008, teda v čase, keď žalobcovi ešte bola pridelená práca. Podpisy oboch navyše nie sú overené notárom. Súhlasil so stanoviskom okresného súdu, že požiadavka zamestnanca, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával nie je splnená, ak zamestnanec podá na súd len žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával nahrádza taká žaloba, v ktorej pracovník uplatnil nielen neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ale aj požiadavku na náhradu mzdy. Žalobca podal 04.06. 2008 žalobu o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru s tým, že v tejto žalobe nežiadal priznať náhradu mzdy. Nárok na náhradu mzdy si uplatnil až listom doručeným súdu 04.10. 2010, ktorý bol žalovanému doručený dňa 27.10. 2010. Svoj nárok vyšpecifikoval listom zo dňa 23.05. 2012, kde zvýšil svoj nárok. Vo svojom odvolaní žiadal priznať náhradu mzdy vo výške 16.935,50 Eur a úrok z omeškania. Úrok z omeškania si uplatnil na súde na pojednávaní dňa 01.03. 2012 s tým, že žiada priznať úrok z omeškania vo výške 8 % ročne od 01.03. 2009 do zaplatenia, neuviedol z akkej sumy. Listom zo dňa 17.04. 2012 vzniesol námietku premlčania, na ktorej trvá. Vznáša námietku premlčania na náhradu mzdy a úrok z omeškania. Žalobca si takúto sumu neuplatnil v podaní zo dňa 23.09. 2010, doručený súdu 04.10. 2010, ktorým žiadal priznať náhradu mzdy. Svoj nárok navyšil až podaním zo dňa 23.05. 2012, preto zastáva názor, že jeho nárok je premlčaný. Žalobca vo svojom odvolaní nežiadal priznať úrok z omeškania z priznanej čiastky zo sumy 4.678,48 Eur. Aj keď jeho nárok na priznanie úroku z omeškania žiada zamietnuť, poukazuje na to, že v zmysle kolektívnej zmluvy ŽSR, výplatným dňom mzdy je 12. deň v mesiaci. V prípade priznania úroku z omeškania by sa dostal do omeškania z platbou mzdy za ten ktorý mesiac až od 13. dňa v mesiaci. Ďalej poukazuje na to, že náhrady mzdy za 3 mesiace vo výške 40.269,- Sk / 1.336,69 Eur / bola žalobcovi vyplatená

so mzdou za mesiac apríl 2008. Žiadosť v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce si uplatnili, naďalej na tom trvá. Navrhuje, aby súd žalobcovi nepriznal náhradu mzdy.

9. Žalobca uviedol, že svojou výzvou zo dňa 28.04. 2008 žalovaného vyzval k ďalšiemu zamestnávaniu, čo vo svojom rozsudku sp.zn. 4Cpr/2/2011 zo dňa 14.05. 2013 súd akceptoval. Podaním zo dňa 04.10. 2010 svoju žalobu, podanú 04.06. 2008 rozšíril o nárok na náhradu mzdy. Dňa 01.03. 2012 si uplatnil nárok na úroky z omeškania z náhrady mzdy vo výške 8,0 % p.a. od 01.03. 2009 do zaplatenia. Úroky z omeškania boli uplatnené ako príslušenstvo, tieto nebolo možné v čase ich uplatnenia presne vyčíslieť, lebo výška náhrady mzdy nebola v tom čase pevne stanovená. Námietky premĺčania, ktoré vznáša žalovaný na náhradu mzdy a úroky z omeškania nemajú podľa jeho názoru žiadne právne opodstatnenie.

10. Žalovaný uviedol, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení nedal za pravdu žalobcovi tak, ako to uvádza vo svojom vyjadrení. Ako sa uvádza na str. 11 citovaného uznesenia krajského súdu (č.k. 11CoPr/3/2014 zo dňa 31.03. 2016) : „ Zmyslom ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce nie je zaručiť zamestnancovi priemerný zárobok, aký dosahoval pred neplatným rozviazaním pracovného pomeru, ale v prípade sporu na žiadosť zamestnávateľa (primerane) znížiť, prípadne vôbec nepriznať náhradu mzdy za dobu presahujúcu 12 mesiacov zamestnancovi, ak sa zapojil (alebo mohol zapojiť a bez vážnych dôvodov sa nezapojil) do práce u iného zamestnávateľa za podmienok zásadne rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy.“ V kontexte s týmto právne záväzným názorom krajského súdu, právny zástupca vo svojom vyjadrení pre okresný súd vôbec neuviedol relevantné argumenty (dôkazy) na podporu priznania náhrady presahujúcej zákonných 12 mesiacov. Je treba konštatovať, že ani nie sú, pretože žalobca poberal invalidný dôchodok a pracoval u iného zamestnávateľa. V zmysle ustanovenia § 79 ak celkový čas, za ktorý by sa zamestnancovi mala poskytnúť náhrada mzdy presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Na základe uvedeného naďalej žiada, aby súd žalobcovi vôbec nepriznal náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov. Žiadosť v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce si uplatnil, naďalej na nej trvá. Nesúhlasí a popiera tvrdenia žalobcu ohľadom výšky požadovanej náhrady mzdy ako ju vyčíslil vo svojom podaní zo dňa 12.07. 2016. K otázke navyšovania resp. valorizácie mzdy, t.j. pravdepodobného zárobku, ktorý by v organizácii dosiahol nebyť skončenia pracovného pomeru sa už viackrát vyjadril v predchádzajúcom konaní, predložil dôkazy a nepotrebuje k tomu nič dodať. Jeho priemerný mesačný zárobok pre pracovnoprávne účely bol 445,57 Eur.

11. Na pojednávaní dňa 16.05. 2017 zástupca žalobcu uviedol, že na podanej žalobe trvá, navrhuje rozhodnúť tak, ako je to uvedené v poslednom písomnom podaní zo dňa 05.04. 2017 v nadväznosti na predchádzajúce podania žalobcu, kde je špecifikovaný petit návrhu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/157/2010 . Ďalej uviedol, že sa nedomnieva, že petitom ich nárokov je len náhrada mzdy za jeden a pol mesiaca, ale aj náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1,2 Zákonníka práce do 28.11. 2011, ďalej náhrada mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP od 28.11., 2011 do 19.01. 2012 a taktiež aj úroky z omeškania ako sú špecifikované v ich podaniach, na to ich opodstatňuje uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 31.03. 2016, kde sa nachádza konštatovanie, že tieto nároky sú opodstatnené sa konštatuje, že zníženie nároku na náhradu mzdy resp. jej nepriznanie je výnimočnou skutočnosťou v súdnej praxi, s dôrazom na spoločenské zmeny, ktoré sa udiali v roku 1989, pretože inštitút náhrady mzdy podľa ZP bol do právnej praxe po roku 1989 prenesený ešte Zákonníkom práce z. č. 65/1965 Zb. čiže v zmysle cit. uznesenia NS je výnimočnou skutočnosťou čiastočné priznanie alebo nepriznanie týchto nárokov, dôkazné bremeno pokiaľ ide o dôvody nepriznania alebo krátenia nároku na náhradu mzdy prislúcha zamestnávateľovi, ale nie s odvolávkou na znenie § 79 ods. 2 ZP, veta za ; pretože toto ustanovenie bolo zák. č. 348 z roku 2007 Zb. zrušené. a táto dikcia zákonníka práce sa na navrhovateľa jednoznačne vzťahuje, pretože ku skončeniu pracovného pomeru došlo od 01.05. 2008, ktoré bolo súdom určené za neplatné. V zmysle citovaného uznesenia NS podstatou aj tohto konania je hľadanie spravodlivosti a nemožno hovoriť o spravodlivosti vtedy, keď účastník chce svoje protiprávne konanie zakryť neopodstatnenou argumentáciou, pokiaľ ide o pracovnú aktivitu či dôchodok žalobcu. Pokiaľ ide o preukázanie výzvy k ďalšiemu zamestnaniu zo dňa 28.04. 2008 je to žalobcu relevantný dôkaz, pokiaľ ide o tieto skutočnosti obsahuje jednoznačne výzvu pre zamestnávateľa, aby tento zamestnanca naďalej zamestnával, lebo výpoveď z pracovného pomeru považuje za neplatnú, táto výzva bola žalovanému preukázateľne doručená a jej relevancia je nesporná aj z toho, že náhrada mzdy zamestnancovi bola v konaní na súde prvej inštancie priznaná za 10 a pol mesiaca od 02.05. 2008. K námietke zástupcu žalovaného uviedol, že čo sa týka úrokov z omeškania, boli uplatnené

01.03. 2012, tri roky dozadu od 01.03. 2009, teda podľa Občianskeho zákonníka. V tomto prípade sa premlčujú zročné čiastky, vychádzajúc z tejto skutočnosti uplatnili úrok z omeškania v takom rozsahu, ako uviedol. premlčanie sa netýka uplatnených nárokov od 01.03. 2009. Podľa aktuálnej právnej praxe argumentácia zamestnávateľa poukazovaním na poskytovaný dôchodok zamestnanca je diskrimináciou zamestnanca. Navyiac v tomto prípade má žalobca priznaný dôchodok v dôsledku poškodenia horných končatín z dôvodu namáhavej fyzickej práce, čiže poberá dôchodok za podlomené zdravie. Domnieva sa, že na žalobcov prípad neplatí dikcia § 79 ods. 2 Zákonníka práce za bodkočiarkou, kde sa uvádzajú dôvody, kedy je možné pristúpiť ku zníženiu nároku na náhradu mzdy, alebo k jeho nepriznaniu. Štátny orgán môže pri svojej činnosti konať len to, čo mu ústava a zákon dovoľuje, teda si myslí, že aplikácia ustanovenia § 79 ods. 2 za bodkočiarkou, v tomto prípade by nebola správnu, navyiac v tomto ustanovení sa ani nepojednáva o problematike poberaného dôchodku. Žalobca by bol nadobudol dôchodok za poškodené zdravie aj v prípade, ak by bol zotrval v pracovnom pomere u žalovaného. Tú skutočnosť, že argumentácia o poberaní dôchodku a vytváranie prekážok pri nároku náhrade mzdy je diskrimináciou zamestnanca, vie doložiť aj z príslušného súdneho rozhodnutia, ide o rozsudok Krajského súdu v Trenčíne.

12. Zástupca žalovaného uviedol, že v podstate podania žalobcu sa opakujú, vyjadrovali sa 20.07. 2016 a 05.08. 2016, na týchto podaniach trvajú. Zastávajú ten názor, že v prípade skončenia pracovného pomeru bolo vyplatené trojmesačné odstupné, vrátane tohto presahuje náhrada mzdy 12 mesiacov, preto sa voči rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný neodvolal. Očakávajú, že to bude ešte náhrada za jeden a pol mesiaca, pretože Okresný súd sa pridrižiava rozhodnutia Krajského súdu. Netrval na tom, aby súd vyžiadal stanovisko Sociálnej poisťovne o výške vyplateného invalidného dôchodku žalobcu za obdobie od 20.05. 2008 do 07.11. 2011. Nepovažuje list žalobcu zo dňa 28.04. 2008 za uplatnenie podmienky náhrady mzdy, len list zo dňa 04.10. 2010, ktorý bol doručený 27.10. 2010. Nie je dôvod na priznanie náhrady mzdy na dobu uvedenú nad 12 mesiacov, podstatné u žalobcu je, že od 04.07. 2008 mu bol priznaný invalidný dôchodok a od 28.08. 2008 pracoval u Technických služieb Mesta Rožňava. V zákone je uvedené 12 mesiacov, žalovaný dáva do pozornosti súdu skutočnosti o poberaní invalidného dôchodku a o zamestnaní žalobcu na podporu pre nepriznanie ďalšej náhrady mzdy.

13. Od 01.07. 2016 nadobudol účinnosť z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP)

14. Podľa § 470 ods. 1/ CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa § 220 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

16. Podľa § 79 ods. 1 ZP (v znení účinnom v rozhodovanom období - znenie do 31. 12. 2008) ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

17. Podľa § 79 ods. 2 ZP ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

18. Podľa § 142 ods. 3 ZP (stav k 31.12. 2008) ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa ako sú uvedené v ods. 1, 2/ zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

19. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/157/2010 zo dňa 14.09. 2011 podľa § 79 ods. 2 ZP, ak celkový čas za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 9 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 9 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tomto čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol, alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil. Citované ustanovenie § 79 ods. 2 ZP časť vety za bodkočiarkou (od účinnosti novely ZP vykonanej zákonom č. 348/2007, t.j. od 01.09. 2007 bola táto časť vety zo zákona vypustená) je takmer totožné z ustanovením § 61 ods. 2 časť vety za bodkočiarkou zák.č. 65/1965 Zb. - Zákonníka práce účinného od 01.01. 1966 do 31.03. 2002 (ďalej len predchádzajúci Zákonník práce). Znenie § 61 ods. 2 predchádzajúceho Zákonníka práce o možnosti zamestnávateľa požiadať o zníženie prípadne nepriznanie náhrady mzdy vrátane kritérií pre takéto rozhodnutie bolo do tohto zákona včlenené novelou vykonanou zák.č. 20/1975 Zb. s účinnosťou od 01.07. 1975. Účelom tejto úpravy bolo pôsobiť na zamestnanca, aby vyvíjal primerané úsilie - aspoň pri spore, ktorý trvá dlhšie - zapojiť sa dočasne do práce u iného zamestnávateľa. Odvolací súd interpretoval ustanovenie § 79 ods. 2 ZP spôsobom, akým ho interpretovala pôvodná judikatúra k § 61 ods. 2 predchádzajúceho Zákonníka práce, predpokladajúca všeobecnú pracovnú povinnosť - povinnosť zapojiť sa do práce. Podľa názoru dovolacieho súdu v dôsledku spoločensko - ekonomických zmien, ku ktorým došlo po roku 1989, sa táto judikatúra stala nepoužiteľnou. Právnou normou pre súd, ako orgán aplikujúci právo nie je totiž len samotný text právneho predpisu, ale predovšetkým význam tohto textu meniaci sa v priestore a v čase. Systémová zmena v roku 1989 mala v právnom poriadku za následok hodnotovú zmenu v smere hodnotovej diskontinuity s predchádzajúcim obdobím. Ústava Slovenskej republiky prijatá s účinnosťou od 01.10. 1992 v čl. 2 ods. 3 ustanovila, že každý môže konať čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Stanovila tak zásadu rešpektujúcu jednu zo základných hodnôt právneho štátu a to hodnotu slobody konania. Zmyslom tejto zásady je, že právnú povinnosť možno uložiť iba zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach. Interpretácia vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa je v rozpore s uvedeným článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože takéto povinnosť neexistuje. Z nejestvujúcej povinnosti preto nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia prípadne nepriznania náhrady mzdy. Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 ZP, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 9 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručené v ustanovení § 79 ods. 1 ZP by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody (ako už bolo uvedené vyššie), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi, vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplátilo konať protiprávne.

20. Súd si osvojil skutkové tvrdenia právneho zástupcu žalobcu a jeho právnu argumentáciu a ním tvrdené skutočnosti považuje za preukázané. Tvrdené skutočnosti žalobcu vyplynuli pre súd aj z vykonaného dokazovania.

21. Súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť náhradu mzdy žalobcovi za obdobie od 01.05. 2009 do 27.11. 2011 s vylúčením PN od 01.03. 2010 do 31.03. 2010 a podľa § 142 ods. 3 ZP od 28.11. 2011 do 19.01. 2012 včítane. Súd použil argumentáciu uvedenú v rozhodnutí NS SR 6Cdo/157/2010,

na ktorú pri uplatnení svojho nároku poukazoval žalobca. V predmetnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ide o iné obdobie, keď v znení § 79 ods. 2 ZP bol uvedený čas 9 mesiacov a u žalobcu ide o čas 12 mesiacov, no ostatné znenie § 79 ods. 1 a ods. 2 ZP je totožné.

22. O priznaní úrokov z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. , § 3 vl. nar. č. 87/1995 Z.z.

23. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal vo veci plný úspech, súd mu preto priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd Košice, prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 363 CSP sa v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.